

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/53/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414202549
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2016:5414202549.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobkyne: F. U., W.. XX.XX.XXXX, F. H. V., Z. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1718, proti žalovanej: Y. E. V., W.. XX.XX.XXXX, L. M. T. H. V., Y. Q. XXXX/XX, zastúpená Mgr. Romanom Kobellom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Aleja slobody 1899, v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, takto

rozhodol:

I. Súd určuje, že darovacia zmluva uzatvorená medzi žalovanou ako obdarovanou a Y. J. T. ako darcom zo dňa 25.07.2013, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre obec a k. ú. H. V. ako stavba - trojizbový byt č. XX na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, orientačné č. XX, postaveného na KN-C parc. č. 670/12 o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/1, ktorej vklad povolila Správa katastra Dolný Kubín dňa 02.09.2013 pod č. V 1195/13, je voči žalobkyni neúčinná.

II. Súd priznáva žalobkyni voči žalovanej náhradu trov konania vo výške 531,74 eura, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia - 432,24 eura a ďalších trov - 99,50 eura, ktorú je žalovaná povinná zaplatiť zástupcovi žalobkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajší súd 13.05.2014 sa žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného zástupcu pôvodne voči terajšej žalovanej pôvodne ako žalovanej 1/, ktorej priezvisko upresnila na pojednávaní 28.10.2015 a Y. J. T.V., W.. XX.XX.XXXX, L. M. T. H. V., Y. Q. XXXX/XX ako žalovanému 2/ domáhala určenia absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre obec a k. ú. H. V. ako stavba - byt č. XX na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, orientačné č. XX postaveného na KN-C parc. č. 670/12 o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/1, ktorej vklad povolila Správa katastra Dolný Kubín pod č. V 1195/13 zo dňa 02.09.2013 (ďalej len „darovacia zmluva“), eventuálne určenia jej neúčinnosti voči žalobkyni, ako aj náhrady trov konania.

Odôvodnila ju tým, že žalobkyňa má pohľadávku voči žalovanému 2/ vo výške 21.300,- eur s príslušenstvom z titulu poskytnutej peňažnej pôžičky vo výške 23.300,- eur zo dňa 18.10.2012, ktorou veriteľ Š. U., W.. XX.XX.XXXX, prenechal dlžníkovi - žalovanému 2/ peňažné prostriedky v celkovej sume 23.000,- eur. Veriteľ na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 16.04.2014 postúpil pohľadávku vo výške 21.300,- eur s príslušenstvom - zákonným úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne (ďalej len „predmetná pohľadávka“) na žalobkyňu. Doposiaľ žalovaný 2/ peňažnú pôžičku pôvodnému veriteľovi Š. U. čiastočne uhradil dňa 28.02.2014 v sume 2.000,- eur. Predmetná pohľadávka je uplatnená v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín po sp. zn. 5Ro/50/2014. Žalovaný 2/ bol v čase vzniku, ako aj v čase splatnosti pohľadávky (povinnosť vrátiť prijatú peňažnú pôžičku v zmysle čl. II ods. 2 Zmluvy o pôžičke vznikla dňom 22.06.2013) vlastníkom nehnuteľností v k. ú. H. V., ktoré

podľa zistení žalobkyne previedol v r. 2013 darovacou zmluvou na žalovanú 1/ - svoju manželku. Šlo o nasledovné nehnuteľnosti: byt č. XX na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, orientačné č. XX postaveného na parc. KN-C č. 670/12 pre obec a k. ú. H. V., nachádzajúceho sa na ul. Y. Q. U. H. V. s prísľušenstvom o veľkosti podielu 1/1 zapísaného na LV č. XXXX pre obec a k. ú. H. V. (ďalej len „predmetný byt“). Prevodom nehnuteľností darovacou zmluvou V 1195/13 zo žalovaného 2/, ktorý bol v tom čase dlžníkom a výška jeho záväzku predstavovala sumu len na istine 23.300,- eur, sa tento nielenže zbavil nehnuteľného majetku, ale zrealizoval tento prevod prostredníctvom bezodplatnej zmluvy. Je možné dôvodne sa domnievať, že prevod z r. 2013 medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/ bol účelový, v snahe zbaviť sa takej formy aktív dlžníka/žalovaného 2/, ktoré by mohli byť potenciálnym zdrojom uspokojenia pohľadávky pôvodného veriteľa, resp. súčasnej žalobkyne. Žalovaná 1/ a žalovaný 2/ sú blízkymi osobami. Právny úkon, ktorým dlžník (žalovaný 2/) previedol na žalovanú nehnuteľností darovacou zmluvou, je úkonom uskutočneným in fraudem creditoris, t. j. úkonom, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený v zmysle § 42a ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Odporovateľným právnym úkonom je každý právny úkon dlžníka, ktorý vedie k ukráteniu pohľadávky veriteľa. O ukrátenie pohľadávky veriteľa ide najmä vtedy, ak právny úkon vedie k zmenšeniu majetku dlžníka a ak vzniknuté zmenšenie majetku má za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť (čo i len čiastočne) uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť týchto úkonov - veriteľ by sa z majetku dlžníka uspokojil. Veriteľ je za podmienok uvedených v ust. § 42a OZ oprávnený odporovať nielen právnym úkonom, ktoré urobil dlžník, ale aj právnym úkonom ručiteľa a ďalších osôb, ktoré sú z dôvodu akcesorickej a subsidiárnej povinnosti zákonom zviazané (najmä titulom zabezpečenia záväzkov) uspokojiť pohľadávku veriteľa. Nie je rozhodujúce, či išlo o pohľadávku splatnú či nesplatnú, prípadne budúcu, alebo či bola pohľadávka vymáhateľná (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30Cdo 461/2006). Sú naplnené všetky zákonné podmienky pre určenie, že táto darovacia zmluva je voči žalobkyňi právne neúčinná. Predmetný právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky žalobkyne, nakoľko výška pohľadávky žalobkyne predstavuje len na istine sumu 21.300,- eur a aktíva žalovaného 2/ ako dlžníka po zbavení sa majetku touto darovacou zmluvou nedosahujú hodnotu, z ktorej by mohla byť pohľadávka žalobkyne uspokojená. Dlžník týmto právnym úkonom zmenšil svoj majetok do takej miery, že tým ukrátil uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Pojem „vymáhateľná pohľadávka“ obsiahnutý v ust. § 42a OZ je podľa viacerých rozhodnutí potrebné interpretovať tak, že sa ňou rozumie pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať na súde v základnom konaní (R44/2001, Ro NS SR z 23.12.1999 sp. zn. 3Cdo 102/1999). O úmysle dlžníka ukrátiť uspokojenie veriteľovej pohľadávky svedčí aj skutočnosť, že k prevodu nehnuteľností došlo v čase, kedy pohľadávka pôvodného veriteľa bola po lehote splatnosti a stále nebola uspokojená. Nakoľko žalovaná je manželkou dlžníka - žalovaného 2/, možno predpokladať, že vedela o podnikateľských aktivitách svojho manžela a vzhľadom na pomerne vysokú sumu vedela aj o existencii dlhu, preto si musela byť vedomá, že pokiaľ dlžník prevádza svoj majetok, môže ukrátiť uspokojenie pohľadávky veriteľa a vzhľadom na to, že žalovaný 2/ nemá už žiadny nehnuteľný majetok, musela si byť vedomá, že v jeho prípade ide o ukracujúci právny úkon. V prípade, ak dlžník, ale aj tretia osoba uskutoční právny úkon (uzatvorenie zmluvy) so zámerom/úmyslom zmariť uspokojenie pohľadávky veriteľa, potom by účel tohto právneho úkonu (zmluvy) odporoval zákonu (poškodzovanie veriteľa je trestným činom) a takáto zmluva by bola absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle ust. § 39 OZ. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS ČR z 03.10.2007 sp. zn. 3Cdo 2684/2007, v ktorom sa súd zaoberal odporovateľnosťou darovacej zmluvy a konštatoval nasledovne: „Ak by určeným účelom darovacej zmluvy bolo poškodenie veriteľa oboma ich účastníkmi, bolo by to dôvodom neplatnosti zmluvy podľa citovaného ustanovenia § 39 OZ a súčasne by nemohli byť splnené podmienky odporovateľnosti podľa ust. § 42a OZ, ktoré ak má byť právny úkon právne neúčinný len voči veriteľovi, predpokladá, že úmysel ukrátiť veriteľa má len dlžník a že druhá strana právneho úkonu vedela (bol jej známy) alebo musela vedieť (musel jej byť známy) o tomto úmysle.“ Zároveň žalobkyňa má za to, že žalovaná v tomto prípade ani nemôže vyvrátiť domnienku prezumovanú v § 42 ods. 4 posledná veta OZ, t. j. nemôže preukázať nepoznanie úmyslu dlžníka - žalovaného 2/ pri zachovaní náležitej starostlivosti, vzhľadom na skutočnosť, že ide o manželov žijúcich v spoločnej domácnosti a teda žalovaná nemohla nemať vedomosť o existencii splatnej pohľadávky žalobkyne voči dlžníkovi a nemohla nepoznať jeho úmysel. V prípade, ak sa potvrdia podozrenia aj o úmysle nadobúdateľa/žalovanej 1/, je zrejmé, že predmetné scudzovacie úkony sú úkonmi absolútne neplatnými pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ. Jedným z predpokladov pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu je platnosť odporovateľného právneho úkonu a ak je právny úkon, ktorému veriteľ odporuje, absolútne neplatný, ukrátený veriteľ sa môže voči účastníkovi právneho úkonu dovoliť len jeho neplatnosť (napr. rozhodnutie Ro NS ČR 31Cdo 417/1999). Pri právnom úkone, ktorý je neplatný, nemožno vysloviť jeho odporovateľnosť; neplatnosť právneho úkonu má prednosť pred jeho odporovateľnosťou a odporovať možno len platnému právnemu

úkonu (napr. Ro NS ČR 30Cdo 2435/2006). Nakoľko skutkové a právne okolnosti týkajúce sa prevodu nehnuteľností nasvedčujú tomu, že tento úkon je absolútne neplatný, žalobkyňa sa domáha touto žalobou, aby sa súd zaoberal najprv otázkou platnosti darovacej zmluvy V 1195/13 z hľadiska jej súladu (resp. nesúladu) so zákonom v zmysle § 39 OZ a aby deklaratórnym rozsudkom určil jej neplatnosť. Nakoľko žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu je žalobou podľa § 80 písm. c) O.s.p., žalobkyňa preukazuje naliehavý právny záujem na podanej žalobe v zmysle uvedeného ustanovenia skutočnosťou, že vyslovením neplatnosti právneho úkonu sa zmení jej postavenie ako veriteľa. V prípade určenia neplatnosti darovacej zmluvy V 1195/13 sa dosiahne stav zápisov v príslušnom katastri nehnuteľností ako pred prevodom, t. j. zapísaným vlastníkom by sa stal dlžník/žalovaný 2/, čo umožní žalobkyni domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky aj z tohto majetku. Pasívna vecná legitímácia žalovanej je daná vo vzťahu k navrhovanému petitu o určenie neúčinnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy, a to v súlade s § 42b ods. 1, 2 OZ, v zmysle ktorého právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobcu, pričom toto právo sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Pasívna vecná legitímácia oboch žalovaných je daná vo vzťahu k petitu na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, nakoľko obaja žalovaní sú zmluvnými stranami právneho úkonu, ktorého neplatnosť navrhuje vysloviť. Pri právnom odôvodnení žalobou uplatneného nároku poukázal na ust. § 42 ods. 1, 2, § 42b ods. 1, 2 a § 39 OZ.

Uznesením z 20.08.2014 č. k. 5C/53/2014-62, ktoré po tom, ako bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline z 27.11.2014 č. k. 9Co/977/2014-69 nadobudlo právoplatnosť 09.02.2015, súd na návrh žalovaných toto konanie prerušil až do právoplatného skončenia konania aktuálne vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5C/79/2014, ktorého predmetom bola predmetná pohľadávka. Následným uznesením z 01.10.2015 č. k. 5C/53/2014-85 súd rozhodol o pokračovaní v konaní, nakoľko z pripojeného spisu tunajšieho súdu aktuálne vedeného pod sp. zn. 5C/79/2014 (jeho pôvodná spisová značka v štádiu tzv. rozkazného konania bola 5Ro/50/2014) vyplynulo, že rozsudkom tunajšieho súdu z 23.03.2015 č. k. 5C/79/2014-109 právoplatným dňom 24.09.2015 (okrem výroku o zamietnutí žaloby, ktorý nadobudol právoplatnosť 09.04.2015) bol pôvodný žalovaný 2/ zaviazaný zaplatiť terajšej žalobkyni sumu 21.300,- eur s 8,75 %-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 23.300,- eur za obdobie od 14.11.2013 do 28.02.2014 a zo sumy 21.300,- eur od 01.03.2014 až do jej zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a žalobkyni voči žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 5.363,60 eura. Uvedený rozsudok bol potvrdený (čo do výroku o vyhovení žalobe a o trovách konania) rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 28.07.2015 č. k. 5Co/254/2015-136.

Na pojednávaní dňa 28.10.2015 zástupca žalobkyne v mene žalobkyne po výzve súdu odstránil neurčitost' žalobného petitu tak, že jednoznačne uviedol, že žalobkyňa sa v rámci tohto konania domáha určenia, že neúčinnosti darovacej zmluvy voči žalobkyni (darovacej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou a pôvodným žalovaným 2/, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre obec a k. ú. H. V. ako stavba - byt č. XX na 1. poschodí bytového domu súp. č. XXXX, orientačné č. XX, postaveného na KN-C parc. č. 670/12 o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/1, ktorej vklad povolila Správa katastra Dolný Kubín dňa 02.09.2013 pod č. V 1195/13).

Na návrh žalobkyne z 18.11.2015, doručený súdu 19.11.2015, súd uznesením zo 04.12.2015 č. k. 5C/53/2014-121 právoplatným dňom 30.12.2015, konanie voči pôvodnému žalovanému 2/ zastavil a žalovanému 2/ priznal voči žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 342,72 eura.

Zástupca žalobkyne v ďalšom konaní uviedol, že aktuálne žalobkyňa disponuje súdom právoplatne priznanou a vymáhateľnou pohľadávkou voči pôvodnému žalovanému 2/, ktorá nebola ani len čiastočne uspokojená. Pôvodný žalovaný 2/ sa svojim bezodplatným úkonom zbavil prakticky jediného svojho majetku, ktorý mal a už nedisponuje majetkom, z ktorého by mohla byť uspokojená pohľadávka žalobkyne. K uzavretiu darovacej zmluvy došlo krátko po tom, ako sa pohľadávka žalobkyne voči nemu stala splatnou. Vedomosť manžela, resp. manželky o právnych úkonoch svojho partnera sa predpokladá. Po uzavretí darovacej zmluvy viackrát kontaktovali žalovanú za účelom poskytnutia zabezpečenia pohľadávky žalobkyne formou zriadenia záložného práva na predmetný byt a boli vypracované návrhy záložných zmlúv s návrhmi na vklad. Tvrdenie žalovanej o tom, že nevedela o pôžičke pôvodného žalovaného 2/, s ktorým žila v spoločnej domácnosti, označil za účelové a nepravdivé. Úmysel ukrátiť veriteľa zákon vyžaduje u osoby dlžníka - v danom prípade pôvodného žalovaného 2/ a nie u žalovanej, s ktorou bol takýto úkon urobený. Vykonané dokazovanie podľa neho preukázalo všetky predpoklady pre úspešné uplatnenie práva na odporovanie právneho úkonu v zmysle § 42a OZ, teda existenciu

vymáhateľnej pohľadávky zo strany žalobkyne a uskutočnenie odporovateľného úkonu v prospech žalovanej, ktorý bol bezodplatný. Poukázal na výpoveď žalovanej, ktorá uviedla, že so svojím manželom mala dobrý vzťah, žili spolu a že sa nezaujímal o jeho finančné aktivity. Žalovaná nepreukázala existenciu náležitej starostlivosti zo svojej strany, že túto starostlivosť nezanedbala. Podľa neho bola preukázaná vedomosť žalovanej o pohľadávke žalobkyne voči jej manželovi a táto skutočnosť vyplýva aj z toho, že na základe pravdepodobnosti hraničiacej s istotou, peniaze, ktoré pôvodný žalovaný 2/ získal od žalobkyne, boli použité na výstavbu nehnuteľnosti pod V. Q., kde jednu z faktúr na sumu 33.000,- eur uhradila žalovaná, ktorá takouto sumou zo svojich prostriedkov ani nemohla disponovať, keďže v tom čase nebola zamestnaná, bola na materskej dovolenke a poberala len rodinné prídavky. Žalovaná síce tvrdila, že takúto vedomosť nemala ohľadne finančnej situácie svojho manžela, ale toto jej tvrdenie považuje za účelové, zavádzajúce a nepravdivé. Súdna prax v prípade, že dlžník so svojou blízkou osobou žijú v spoločnej domácnosti zastáva názor, že v takom prípade blízka osoba, v prospech ktorej bol úkon odporovateľný urobený, ani nemôže náležite preukázať nezanedbanie náležitej starostlivosti. Pokiaľ ide o vzťah neplatnosti a odporovateľnosti právneho úkonu, poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 223/2010 z 30.11.2010, podľa ktorého ak zákon určité konanie dlžníka za stanovených podmienok sankcionuje odporovateľnosťou právneho úkonu, nemôže byť to isté konanie za tých istých podmienok sankcionované neplatnosťou právneho úkonu. Inak by sa totiž nemohol prakticky uplatniť inštitút odporovateľnosti právnych úkonov, čím by bol popretý jeho účel a zmysel, ktorým je občianskoprávna ochrana veriteľa brániť sa účinkom takých právnych úkonov dlžníka, ktoré boli uskutočnené s úmyslom ukrať veriteľa. Žalobkyňa bola ukrátená vo vzťahu k svojej vymáhateľnej pohľadávke, nakoľko jej dlžník, ktorý to potvrdil vo svojej výpovedi, je v súčasnosti nemajetný, nevlastní žiadnu nehnuteľnosť, ani hnutelnú vec, ktorá by postačovala na úhradu pohľadávky žalobkyne. Predmet darovacej zmluvy patril pred uskutočnením odporovaného právneho úkonu do výlučného vlastníctva dlžníka, avšak po uskutočnení už dlžník nevlastnil žiadny nehnuteľný majetok.

Žalobkyňa na pojednávaní 28.10.2015 vypovedala, že ona nemala dôvod v záležitosti jej pohľadávky kontaktovať žalovanú. V súvislosti s jej uplatnením voči pôvodnému žalovanému 2/ splnomocnila na svoje zastupovanie JUDr. Poláka, ktorému plne dôverovala. Myslí si, že žalovaná 1/ o tejto pohľadávke určite vedela, čo usudzuje z toho, že v čase, keď boli požičané peniaze žalovanému 2/, žalovaná 1/ chodila na SEZ-ku, kde mali kancelárie. Nevie presne, aké kroky JUDr. Polák robil. Ona mu len povedala o svojom probléme. Pri uzatváraní zmluvy o pôžičke žalovaná nebola prítomná.

Zástupca žalovanej a predtým aj pôvodného žalovaného 2/ v písomnom vyjadrení zo 14.07.2015 k žalobe ešte pred prerušením tohto konania poukázal na to, že pôvodný žalovaný 2/ podľa neho nemá voči žalobkyňi žiadny peňažný záväzok vo výške 21.300,- eur príslušenstvom.

V ďalšom konaní žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, že k splnomocneniu JUDr. Poláka žalobkyňou vo veci došlo až po uzavretí darovacej zmluvy. Vo vzťahu k žalovanej nie sú zo strany žalobkyne naplnené hmotnoprávne predpoklady pre odporovanie právneho úkonu, stanovené v hypotéze § 42a OZ. V tomto smere treba zohľadniť kontext dôvodov, za ktorých došlo k uzavretiu napadnutej zmluvy. Prvýkrát bola realizovaná vôľa uzavrieť darovaciu zmluvu v marci 2012, teda ešte predtým, ako vznikol záväzkový vzťah medzi žalobkyňou a manželom žalovanej. Aj keď je pravdou, že darovacia zmluva je bezodplatným právnym úkonom, v danom prípade je zrejmé, že predmetný byt bol zaťažený záložným právom v súvislosti s uzavretou úverovou zmluvou medzi L. L. a žalovanými, v ktorej však žalovaná vystupuje ako hlavný dlžník. Aj keď na kúpu predmetného bytu boli použité finančné prostriedky od rodičov pôvodného žalovaného 2/, tieto boli jeho rodičom vrátené z poskytnutého úveru. Poprel, že by sa pohľadávka žalobkyne voči pôvodnému žalovanému 2/, v súvislosti s ktorou sa žalobkyňa domáha odporovateľnosti, mala stať splatnou skôr, ako bola uzavretá darovacia zmluva. Táto pohľadávka sa stala splatnou až následne 18.10.2013. Poukázal aj na darovaciu zmluvu uzavretú medzi žalovanými dňa 13.03.2012, prakticky s totožným obsahom ako predmetná darovacia zmluva uzavretá medzi nimi 25.07.2013. Návrh na vklad do katastra datovaný k 08.03.2012 bol podaný na Správu katastra Dolný Kubín 20.03.2012. Odporovateľný právny úkon bol síce robený až následne, ale takýto prejav vôle ani nebol potrebný, pretože stačilo, aby účastníci opätovne predložili tú pôvodnú zmluvu na vklad do katastra. Text tej následnej darovacej zmluvy je úplne identický s predchádzajúcou zmluvou. V danom prípade nemohla byť ani daná vedomosť žalovanej o úmysle jej manžela ukrať akéhokoľvek veriteľa uzavretím predmetnej darovacej zmluvy. Daný úkon bol robený v súvislosti s vyporiadaním BSM žalovanej a dlžníka žalobkyne, keď v tejto súvislosti sa riešil aj výlučný majetok vtedajšieho manžela žalovanej. Daná nehnuteľnosť tvoriaca predmet napadnutého úkonu je pritom

zaťažená záložným právom. Aj v prípade, že by bola na ňu vedená exekúcia zo strany žalobkyne, je predpoklad, že by záložný veriteľ nemusel dať súhlas s jej exekvovaním. V rámci BSM sa predmetný byt prevádzal z toho dôvodu, že v čase existencie manželstva prevzala žalovaná úverový záväzok voči L. L., ktorý úver slúžil na prefinancovanie výlučného vlastníctva jej vtedajšieho manžela. Tento úverový záväzok zaťažuje žalovanú aj v súčasnosti.

Žalovaná na pojednávaní 28.10.2015 vypovedala, že sa zakladá len čisto na dohadoch žalobkyne to, že ona mala vedieť o predmetnej pohľadávke pôvodného žalovaného 2/, ktorého bola v danom období manželkou. Ich vzťah bol v tom období v poriadku, ale už v tom čase mali zrušené ich BSM, asi od r. 2012, keď pôvodný žalovaný 2/ začal podnikat' a urobilo sa to v záujme ochrany ich detí. Vie, že pôvodný žalovaný 2/ mal cca 1,5 roka kanceláriu v budove SEZ-ky spoločne so žalobkyňou a p. Y.. V tej kancelárii trávil prakticky celé dni od rána do večera. Ona bola v tej kancelárii možno dvakrát, z toho raz, keď jej pôvodný žalovaný 2/ chcel ukázať klavír. Medzi ním a žalobkyňou bol nadštandardný vzťah. V danom období, keď sa uzatvárala darovacia zmluva, nemala žiadnu vedomosť o nejakých podližnostiach pôvodného žalovaného 2/, nikto ju nekontaktoval, že by mu mal niečo dlžiť. Každý z nich mal samostatné účty a samostatne hospodáril. Vie v čom podnikal - šlo o obchodovanie na burze. Pôvodný žalovaný 2/ jej záležitosti ohľadne svojej práce nespomínal. K prevodu predmetného bytu na ňu darovacou zmluvou došlo výlučne z toho dôvodu, že ona bola hlavnou dlžníčkou úverovej zmluvy, z ktorej pohľadávka bola zabezpečená záložným právom na predmetný byt, teda účelom bolo, aby získala byt, keby k niečomu došlo, napríklad sa rozviedla. V čase kúpy tohto bytu pôvodným žalovaným 2/ ešte neboli manželmi. Peniaze na jeho kúpu pôvodnému žalovanému 2/ poskytli jeho rodičia. Im sa poskytnuté peniaze vrátili práve z poskytnutého úveru. Už nevedela uviesť, či sa im vrátili naraz alebo postupne. Dokonca v čase, keď požiadali o zrušenie ich BSM v súvislosti s podnikaním pôvodného žalovaného 2/, už bola vyhotovená predmetná darovacia zmluva a dala sa na kataster, ale keďže nebol zaplatený poplatok, táto nebola ovkladovaná a potom sa dala nanovo ovkladovať na kataster asi za polroka, kedy už poplatok zaplatili. V období rokov 2012 - 2013 žili v spoločnej domácnosti. Pokiaľ ide o platenie spoločných záležitostí, tak deti financovala ona, za byt platil pôvodný žalovaný 2/ zo svojich účtov, stravu platila ona, dovolenky on. Pôvodný žalovaný 2/ tiež financoval získané autá na lízing, ktorý znel na p. Y. a potom im tie autá boli v marci 2014 odobraté. Vtedy, keď im odoberali autá, sa prvýkrát stretla osobne so žalobkyňou a jej zástupcom - takým starším pánom, asi Dr. Polákom. Dovtedy bolo všetko v poriadku, všetko sa platilo, nikto ich nekontaktoval, ani ju osobne ohľadne nejakej pôžičky. O záležitostiach, ktoré platili tak ako uviedla, sa bavili len vtedy, keď niektorý z nich nemohol zaplatiť niektorú z tých platieb, ktoré inak platieval a týkali sa domácnosti alebo detí, napr. keď jej pôvodný žalovaný 2/ povedal, že nemá na zaplatenie hypotéky, aby splátku za určitý mesiac zaplatila ona. Nemala dispozičné oprávnenie k jeho účtu. Nemala prehľad ani o stave jeho financií. Nezúčastňovala sa jeho aktivít v súvislosti s jeho burzovými obchodmi. On robil tieto veci len v kancelárii, v ktorej sedela aj žalobkyňa. Osobne nezakladala žiaden účet na Insta forexe. Ani o také niečo nepožiadala pôvodného žalovaného 2/. Upozornila ho, že nakoľko je štátnym zamestnancom a nemôže podnikat', aby ju z takýchto aktivít vynechal. Od r. 1997 je nepretržite zamestnaná a už 18 rokov pracuje na ÚPSVaR Dolný Kubín na tom istom oddelení. Na rodičovskej dovolenke bola v r. 2000 - 2002 a 2008 - 2010 a vzhľadom na zhoršený zdravotný stav mladšieho syna bola na rodičovskej dovolenke asi rok a pol, keď tento mal 4,5 až 6 rokov. Len počas rodičovskej dovolenky, a to tretej v poradí, vypomáhala svokrovi v nehnuteľnosti, ktorú má v H. H.. Ona nikdy nestavala žiadnu nehnuteľnosť, akurát požiadala o stavebné povolenie v k. ú. U. F. na výstavbu chaty, o ktoré požiadala preto, lebo chceli stavať, ale potom pozemok predala bratovi. Chcela stavať kvôli tomu, pretože starší syn trpí Quinckeho edémom a museli ísť preč z mesta a teraz bývajú v horskom prostredí v chate jej otca, ktorá sa nachádza pod V. Q. k. ú. U. F.. Je to tá chata, ktorá bola postavená na pozemku, ktorý pôvodne vlastnila a kde chcela začať stavať. Tie pozemky, kde je teraz chata, nadobudla kúpnu zmluvou, ale už sa nepamätá, v ktorom roku a myslí si, že stáli 15.000,- eur. Osobne nikoho nevyplácala do rúk v súvislosti so stavebnou činnosťou na tejto chate. Je však pravdou, že z jej účtu boli platené niektoré stavebné práce, resp. činnosti. Nevedela sa však vyjadriť, v akom objeme. Stavebné povolenie bolo vydané len na jej osobu. Pôvodný žalovaný 2/ nefinancoval stavbu predmetnej chaty. Pravdepodobne nie. Nevie o tom, že by tak mal robiť. Ohľadne zástupcom žalobkyne predloženej faktúry na sumu 30.990,94 eura, v ktorej je uvedená ako odberateľ, má vedomosť a mala byť zaplatená z jej účtu. Peniaze na jej účet prišli od jej brata a jej otca. Nikdy nebola vlastníčkou tejto chaty a jej vlastníkom je výlučne jej otec. Jej mesačný príjem sa pohybuje v sume okolo 600,- až 650,- eur v čistom.

Pôvodný žalovaný 2/ na pojednávaní 25.11.2015 vypovedal, že po zrušení jeho BSM so žalovanou v r. 2012, robili vysporiadanie ich majetku a v tejto súvislosti uzavreli predmetnú darovaciu zmluvu. Predtým byt, ktorý bol predmetom darovacej zmluvy, vlastnil výlučne on. Kúpil mu ho otec asi v r. 1999, ale bol napísaný na neho. Otec mu teda dal peniaze na jeho kúpu. Najprv uviedol, že tie peniaze od jeho otca na byt boli dar a on mu ich potom vrátil, pretože sa bral úver, ale následne uvádzal, že to bola pôžička, že jeho otec v podstate ten byt kúpil a potom po určitom čase chcel tie peniaze naspäť. Nebol medzi nimi dohodnutý konkrétny termín splatnosti, ale bolo to dohodnuté tak, že mu tie peniaze vráti, keď bude môcť. Potom v r. 2008 zobral na tento byt spolu so žalovanou hypotéku a z tejto hypotéky otcovi vrátili peniaze konkrétne 35.000,- eur. Predpokladá, že v takejto sume otec v r. 1999 platil kúpnu cenu. Pri uzatváraní hypotéky, potom ako predložili banke doklady o príjmoch a záväzkoch, banka rozhodla, že hlavnou dlžníčkou bude žalovaná a on bude spoludlžníkom. So žalovanou sa dohodli, že keďže je žalovaná hlavným dlžníkom, že jej tento byt daruje. Predmetný byt bol jediný majetok, ktorý vtedy mali, teda iný majetok neriešili. On začal podnikáť v r. 2010 a najprv chodieval na školenia do Prahy a Brna, týkajúce sa obchodovania na medzibankových trhoch. Podnikať na finančných trhoch začal koncom roku 2011, keď sa stal exkluzívnym partnerom spoločnosti Royal biznis sídliacej v Brne. Podnikal len v tejto oblasti. Tie peniaze, ktoré mu dal otec na kúpu bytu, boli vlastne spoločnými peniazmi jeho rodičov. Žalovaná v čase, keď začal podnikáť, mala záujem vedieť, aká je jeho finančná situácia, ale na druhej strane nebolo jeho povinnosťou ju informovať o jeho pôžičkách. On ju ani o svojich pôžičkách neinformoval, teda ona nevedela, že má nejaké pôžičky. V r. 2012 - 2013 žil so žalovanou v spoločnej domácnosti. Uhradil časť pohľadávky žalobkyne postupnými platbami na jej účet. Po právoplatnosti rozsudku ohľadne pôžičky pre žalobkyňu jej už nič neplatil. Nevlastní žiadnu nehnuteľnosť a nevlastní žiadnu hnutelnú vec väčšej hodnoty, napr. auto. V čase uzavretia darovacej zmluvy v mesiaci júl 2013 nevlastnil žiadne ďalšie nehnuteľnosti. V roku 2012 - 2013 už mal so žalovanou určité nezhody. Ich domácnosť už v tom čase dobre nefungovala. Podieľal sa na spoločnej domácnosti napríklad tým, že sa staral o deti, čo bolo treba platiť, tak sa platilo. Žalovaná sa nezaujímal o jeho záväzky a pohľadávky. V r. 2012, keď uzatvárali prvú darovaciu zmluvu ohľadne predmetného bytu, nemali žiadne finančné problémy. V r. 2012 - 2013 sa tiež istým spôsobom žalovaná zaujímal o jeho finančnú situáciu, ale nezaujímal sa o to, či má nejaké pôžičky. Zaujímal sa o financie potrebné na chod domácnosti. Vtedy sa ho už nepýtala, či má nejaké záväzky, resp. pôžičky a ani na to, či má nejaké pohľadávky. Jeho vzťah ako s p. U., tak aj s p. Y. bol v tom období nadštandardný, oslavovali spolu narodeniny, meniny. Žalobkyňa ho informovala, aký má spoločný život s p. Y. V tom období boli s p. Y. v podstate ako bratia, mali spolu veľmi blízky vzťah. Veľmi blízky priateľský vzťah mal aj so žalobkyňou. Darovacia zmluva, ktorá je predmetom tohto konania, bola potom uzatváraná na základe iniciatívy žalovanej a robil im ju p. V., ktorý im od začiatku pripravoval aj celé BSM. V r. 2013 mal aj iné záväzky voči iným osobám, ale tieto boli v celom rozsahu vyrovnané. Mal pôžičku aj od p. Q., ktorú tiež vyrovnal a o tejto pôžičke naposledy rozhodol Krajský súd v Žiline tak, že žalobu p. Q. zamietol, keďže v podstate nedošlo z jeho strany vo vzťahu k nemu k poskytnutiu nejakých financií. Svojmu otcovi vrátil peniaze v hotovosti v r. 2008 po tom, ako obdržali hypotéku a vrátil mu ich v mieste jeho vtedajšieho bydliska v H. V. W. G.. I. XXXX. Už sa nepamätá, v akej mene mu to vracal. Tá hypotéka na predmetný byt ešte nie je v celom rozsahu splatená. Doteraz ju splácala žalovaná, ale požiadala ho, či by to nemohol splácať on, načo jej povedal, že pokiaľ to bude možné, tak áno. Za tento mesiac chce on zaplatiť splátku. Splácajú to po 187,- eur mesačne. Sú tam zameškané splátky za 1 mesiac.

V rámci dokazovania súd vypočul ako svedka K.. Š. T. - otca pôvodného žalovaného 2/, ktorý vypovedal, že keď sa jeho syn oženil so žalovanou, potrebovali spolu niekde bývať. Keďže on v tom čase podnikal v Čechách, kde realizoval viacero stavieb, tak im povedal, že im pomôže, aby si zohnali nejaký byt a synovi u neho doma vyplatil v r. 1999 niekedy v lete sumu rovných 1.000.000,- Sk v hotovosti, keď predtým si zmenil české koruny, ktoré zarobil v Čechách na slovenskú menu a vybral tie české koruny v Komerčnej banke. Tiež synovi povedal, že teraz tie peniaze nepotrebuje, ale že ich potrebuje vrátiť potom, ako začne stavať. Prípravy na stavbu penziónu započal asi v r. 2007 a v r. 2008 mu syn priniesol 35.000,- eur k nemu domov a s tými peniazmi prišiel sám. Tie peniaze použil na výstavbu penziónu, ktorý staval spolu so svojím druhým synom. Vie, že za tie peniaze, ktoré dal synovi v tom 99-tom, tento kupoval byt od p. J., ktorý je teraz poslancom NR SR. Nevedel uviesť, koľko presne stál byt, ktorý syn kupoval, ale mohlo to byť niečo okolo 1.000.000,- Sk. Okrem uvedenej sumy, ktorú mu syn vrátil, lebo mu ich len požičal, mu dal ako dar raz 500.000,- Sk a raz asi 200.000,- Sk. Vždy, keď mu chýbali nejaké peniaze, tak ho podporil. Vtedy syn nemohol mať žiadne finančné problémy. Vie, že teraz finančné problémy má. O jeho finančných problémoch syna sa dozvedel niekedy v júli - v auguste minulého roku, kedy mu syn zavolať, hlas sa mu chvel, povedal mu o svojich finančných problémoch a on mu povedal, že mu pomôže. Syn

staval dom niekde pod V. Q., na ktorého výstavbe sa prevažne podieľal a finančne mu pomohol aj on, keď mu dal raz 500.000,- Sk a raz 200.000,- Sk ešte v slovenských korunách. Príprava výstavby toho domu prebiehala ešte v čase, keď sa platilo slovenskými korunami. Nevie ako sa potom docielilo to, že ten dom, ktorý prevažne staval jeho syn a aj financoval, hoci nepopiera, že sa na tom finančne podieľal aj otec žalovanej, kolaudoval otec žalovanej. Syn z toho domu nemal ani korunu, pretože vie, že otec žalovanej ten dom potom predal, z čoho syn nemal nič. On sa chcel o tejto záležitosti porozprávať s otcom žalovanej a išiel za ním do ich bytu, kde rozprával len s jeho manželkou, hoci videl, že aj pán V. je v byte, ale sa pred ním schoval - odišiel do kuchyne. Syn je teraz chudobný ako kostolná myš, nemá nič. Dostal sa do finančných problémov pre jeho rodinu - jeho manželku a jej rodinu, pre podsvetie.

Podľa § 42a ods. 1 OZ veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

Podľa § 42a ods. 2 OZ odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

Podľa § 42a ods. 3 písm. a) OZ odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a 117), alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech osôb uvedených v písmenách a), b), c) alebo d); to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa.

Podľa § 42b ods. 1 až 4 OZ právo odporovať právnym úkonom môže uplatniť veriteľ žalobou. Podľa § 42b ods. 2 OZ právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť nielen proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, ale aj proti ich dedičom alebo právnym nástupcom; proti tretím osobám len vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právnomu úkonu proti ich predchodcovi. Právny úkon, ktorému veriteľ s úspechom odporoval, je právne neúčinný a veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky z toho, čo odporovateľným právnym úkonom ušlo z dlžníkovho majetku; ak to nie je možné, má právo na náhradu voči tomu, kto mal z tohto úkonu prospech.

Z citovaného ustanovenia § 42a ods. 2, ods. 3 písm. a) OZ vyplývajú dve skutkové podstaty, za ktorých možno právnomu úkonu dlžníka odporovať. Pri prvej musí veriteľ preukázať ukracovací úmysel dlžníka a jeho znalosť druhou stranou, pričom samotný úmysel nestačí, ale pre vznik nároku na odporovanie súčasne musí dôjsť aj k ukráteniu uspokojenia nároku. Nie je potrebné, aby sa ukracovací úmysel vzťahoval práve na odporujúceho veriteľa, môže sa vzťahovať na akéhokoľvek veriteľa, určitého alebo neurčitého, prítomného alebo budúceho, na všetkých alebo len na niektorých, pričom ukracovací úmysel nemusí byť jediným cieľom konania, stačí, že dlžník mal vedomie, že konaním ukracuje veriteľa. Pri druhej skutkovej podstate sa vyžaduje skutočné poškodenie veriteľa, pričom stačí skrátenie veriteľa samo o sebe a nie je potrebné podávať dôkazy o ukracovacom úmysle dlžníka a jeho znalosti alebo zavinenej neznalosti druhou stranou. Veriteľ musí tvrdiť a preukázať, že išlo o konanie, ktorým bol ukrátený. Vedomosť blízkej osoby o dlžníkovom úmysle sa totiž predpokladá, pričom túto domnienku môže blízka osoba vyvrátiť len tak, že nielenže nemohla vedieť o ukracovacom úmysle dlžníka, ale že nemohla o ňom vedieť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré za daných okolností možno požadovať po priemerne rozumnej osobe. Žalujúci veriteľ teda nemusí v konaní preukázať vedomosť blízkej osoby o ukracovacom úmysle dlžníka, stačí, že preukáže, že odporovateľný právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie jeho pohľadávky vymáhateľnej v čase urobenia úkonu. Zákon v tomto ustanovení prenáša dôkazné bremeno na dlžníkovi blízku osobu, ktorá sa ubráni žalobe len vtedy, ak preukáže, že v dobe urobenia právneho úkonu ani pri náležitej starostlivosti nemohla ukracovací úmysel dlžníka poznať. Na úspešnú obranu blízkej osoby teda nepostačuje len preukázanie, že o ukracovacom úmysle dlžníka nevedela ani nemusela vedieť, ale je potrebné preukázať, že o tom nevedela ani pri vynaložení náležitej

starostlivosti. Zákon tu totiž ukladá, aby blízka osoba vzhľadom na okolnosti prípadu a na obsah a dosah právneho úkonu vyvinula takú aktivitu, aby úmysel dlžníka spoznala, aby sa o ňom dozvedela. Tým zákon nepriamo ukladá blízkej osobe, aby nerobila právne úkony na ujmu práv veriteľov dlžníka.

Pokiaľ ide o predpoklady pre úspešné uplatnenie odporovateľnosti právneho úkonu, nebolo medzi účastníkmi sporné, že daný nárok bol uplatnený v trojročnej prekluzívnej lehote vyplývajúcej z § 42a ods. 2 a 3 OZ, plynúcej odo dňa urobenia predmetnej darovacej zmluvy. Splnený je aj predpoklad, že žaloba smeruje voči žalovanej, ktorá ako blízka osoba dlžníka - pôvodného žalovaného 2/ v čase urobenia darovacej zmluvy, mala prospech z darovacej zmluvy. Napokon je nepochybne splnený aj predpoklad existencie vymáhatelnej pohľadávky žalobkyne voči pôvodnému žalovanému 2/ ako dlžníkovi (ďalej len „dlžník“), ktorá je aktuálne už aj judikovaná - priznaná žalobkyňi voči dlžníkovi právoplatným rozsudkom tunajšieho súdu z 23.03.2015 č. k. 5C/79/2014-109, ktorej výška predstavuje sumu 21.300,- eur a jej príslušenstvo s 8,75 %-ný ročný úrok z omeškania zo sumy 23.300,- eur za obdobie od 14.11.2013 do 28.02.2014 a zo sumy 21.300,- eur od 01.03.2014 až do jej zaplatenia, ďalej prvostupňovým súdom priznané trovy konania vo výške 5.363,60 eura a trovy odvolacieho konania (priznané rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 28.07.2015 č. k. 5Co/254/2015-136) vo výške 454,24 eura. Podľa žalobkyne, čo potvrdil aj dlžník, doposiaľ nedošlo ani k čiastočnému uspokojeniu uvedenej súdom priznanej pohľadávky. Bolo jednoznačne preukázané, že dlžník je v súčasnosti prakticky nemajetný, čo vyplynulo ako z jeho výpovede, tak aj z výpovede jeho otca K.. Š. T.. Tento nevlastní žiadne nehnuteľnosti a ani cennejšie hnutelné veci, pričom podľa výpovede jeho otca mali z dlžníka „urobiť bezdomovca“, prichýlil ho on a aj sa o neho stará.

Spornou otázkou bolo akurát to, či žalovaná, na ktorej spočívalo dôkazné bremeno v rámci tohto konania, preukázala, že ukracovací úmysel dlžníka - jej vtedajšieho a v súčasnosti už bývalého manžela voči svojmu veriteľovi, nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti. Teda či z jej strany došlo k vyvráteniu vyvráťiteľnej právnej domnienky prezumujúcej jej vedomosť o úmysle dlžníka uskutočnením odporovateľného úkonu (darovacej zmluvy), ktorým ukrátil žalobkyňu ako veriteľa, ukrátiť svojho veriteľa. Podľa názoru súdu takéto dôkazné bremeno žalovaná neuniesla. Predmetná darovacia zmluva bola uzavretá 25.07.2013. K pôžičke, z ktorej vznikla žalobkyňi judikovaná pohľadávka fakticky došlo dňa 13.11.2012 a táto sa stala splatnou 13.11.2013. Zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5C/79/2014 vyplýva, že dlžník mal mať v danom období viaceré zmluvné záväzky, o ktorých v uvedenom konaní vypovedal aj svedok R. Y. (zápisnica o pojednávaní z 09.02.2015) a K.. E. J. Á. (zápisnica o pojednávaní z 02.03.2015). Žalovanej bol zrejmý predmet podnikania dlžníka, s ktorým v tom čase žila v spoločnej domácnosti, ktorý nepochybne patrí medzi „rizikové“. Práve podnikanie dlžníka malo byť dôvodom zrušenia jeho BSM so žalovanou, ku ktorému malo dôjsť v r. 2012 a čo bolo robené (podľa výpovede žalovanej) v záujme ochrany ich detí.

Ako jeden z argumentov, ktorými sa žalovaná snažila preukázať svoju nevedomosť o ukracovacom úmysle dlžníka, uviedla tú skutočnosť, že daná darovacia zmluva bola prakticky identická (svojím textom a predmetom) s darovacou zmluvou, ktorú uzavrela s dlžníkom dňa 13.03.2012, teda ešte pred poskytnutím pôžičky, z ktorej vznikla pohľadávka žalobkyne, ku ktorej však nebol povolený vklad, o ktorý bolo požiadané návrhom podaným na kataster 20.03.2012 (z dôvodu nedoloženia prehlásenia správcu prevádzaného bytu o tom, že darujúci nemá žiadne nedoplatky na úhradách spojených s užívaním bytu a tvorbe fondu prevádzky, údržby a opráv), keď konanie o ňom bolo rozhodnutím z 13.02.2014 č. V371/12, právoplatným 07.03.2013, zastavené. K tomu súd uvádza, že taký záver nemožno bez ďalšieho z daných súvislostí usudzovať, ak súčasne neboli predkladané dôkazy svedčiace o tom, že v čase prvej z darovacích zmlúv ohľadne predmetného bytu nemal mať dlžník nejaké finančné záväzky voči iným veriteľom, pričom o tom, že takéto záväzky mal (mohol) mať, svedčí výpoveď svedka R. Y. v konaní sp. zn. 5C/79/2014. Navyše skutočnosť identického textu oboch darovacích zmlúv nie je rozhodná, keďže na základe vôle žalovanej a dlžníka došlo k uzavretiu novej - predmetnej darovacej zmluvy, ktorá aj bola odkladovaná a ktorá bola uzavretá viac ako 8 mesiacov po poskytnutí pôžičky otcom žalobkyne dlžníkovi, z ktorej pohľadávku následne získala žalobkyňa a necelé 4 mesiace pred jej splatnosťou.

Žalovaná uvádzala ako „motív“, pre ktorý malo dôjsť k uzavretiu darovacej zmluvy, to, že ona bola hlavnou dlžníčkou záväzku z úveru (poskytnutého L. L., a.s., Zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 03.04.2008 s istinou úveru 1.050.000,- Sk, zabezpečenej spolu s jeho príslušenstvom záložnou zmluvou na predmetný byt z 03.04.2008, ku ktorej bol vklad povolený pod V 597/08 ku dňu

10.04.2008). Dlžníkom z daného úverového záväzkového vzťahu, ako v čase jeho vzniku, tak aj v súčasnosti, je však nielen žalovaná, ale popri nej aj dlžník, čiže veriteľ si môže v prípade nesplácania úveru uplatniť na súde nárok na jeho zaplatenie voči ktorémukoľvek z týchto dlžníkov alebo aj voči oboj súčasne. Žalovaná teda nebola fakticky z titulu, že bola uvedená ako „hlavný dlžník“, v nejakom horšom postavení k banke ako veriteľovi, než dlžník (šlo o ich spoločný úver).

Ak daná darovacia zmluva mala súvisieť (ako to tvrdil zástupca žalovanej) s vyporiadaním BSM žalovanej a dlžníka, pôsobí v danej situácii neštandardne až podozrivo to, že v rámci tvrdeného vyporiadania (o jeho spôsobe nebol súdu doložený žiadny doklad) nie je zrejmé, čo mal vlastne dlžník nadobudnúť, ak súčasne prišiel darovaním o vlastníctvo nehnuteľnosti, ktorú v tom čase (podľa jeho výpovede) ako jedinú vlastnil, keď po strate vlastníctva mu naďalej zostal aj spoločný záväzok voči banke z titulu poskytnutého úveru, ktorý bol zabezpečený záložným právom na predmetný byt, vzniknutým už pred uzavretím predmetnej darovacej zmluvy. Žalovaná strana nepredložila žiadny taký sumár dôkazov, ktorý by preukazoval, že ako darovacia zmluva (či už predmetná alebo tá, ktorá jej predchádzala), tak ani uzavretá dohoda o vyporiadaní BSM (uzavretá s nevedno akým obsahom) nebola zo strany dlžníka uzatváraná s úmyslom ukrátiť nejakých svojich veriteľov, vedená snahou dlžníka „zbaviť“ sa svojho preukázateľného (v katastri evidovaného) majetku, z ktorého by mohli byť jeho veritelia čo aj len sčasti uspokojení, ak by z jeho „rizikových obchodov“ vznikla rozsiahlejšia strata, ktorý by žalovaná v tom čase existujúcich súvislostiach ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. V kontexte s terajšou nemajetnosťou dlžníka vyznieva v súvislostiach vykonaných dôkazov „neštandardne“ až podozrivo aj konanie žalovanej, ktorá mala vlastniť (za trvania manželstva s dlžníkom) pozemok pod V. Q., na ktorom došlo k výstavbe zrubového objektu, ktorý pozemok však žalovaná mala predať svojmu bratovi, hoci sama požiadala o vydanie stavebného povolenia na výstavbu objektu na danom pozemku (nevedno či pred alebo po predaji pozemku), za výstavbu ktorého mala uhradiť zo svojho účtu sumu 30.990,54 eura ako „odberateľ“, o čom bola vystavená (zástupcom žalobkyne predložená) faktúra č. 524065 vystavená dodávateľom DREVODOMY RAJEC, s.r.o., dňa 30.11.2012, s dátumom splatnosti 26.11.2012, s predmetom fakturácie „prijatá záloha na zrub“, platená cca 2 týždne po tom, ako dlžník obdržal finančné prostriedky z predmetnej pôžičky. Z výpovede svedka K. Š. T. vyplynulo, že tento dal (daroval) dlžníkovi sumy 500.000,- Sk a 200.000,- Sk, ktoré mali byť použité na výstavbu daného objektu, a na ktorého výstavbe a financovaní sa mal podľa uvedeného svedka podieľať prevažne dlžník. Bolo na žalovanej strane, aby predkladala dôkazy v súvislosti s vyššie naznačovanými skutočnosťami, vyplývajúcich z uvádzaných dôkazov (danej faktúry, výpovede svedka K. Š. T., ďalej výpovede svedkov R. Y. a K. E. J. v konaní sp. zn. 5C/79/2014) práve výsledkom ktorých mohlo byť to, že dlžník sa dostal do finančných problémov a vďaka realizovaným úkonom - predmetnej darovacej zmluvy a zrejme aj dohody o vyporiadaní BSM, ktorých druhou zmluvnou stranou bola práve žalovaná, došlo k situácii, že dlžník má byť aktuálne nemajetným, aby za danej situácie nielen tvrdila, ale aj preukázala nezanedbanie náležitej starostlivosti z jej strany, že skutočne nemohla poznať pri darovacej zmluve úmysel dlžníka ukrátiť žalobkyňu alebo iných jeho veriteľov. V širších súvislostiach sama žalovaná nepreukázala ani to, že aj jej aktívne konanie, ktorým malo dôjsť k prevodu pozemku pod V. Q., na ktorom sa staval zrubový objekt na základe stavebného povolenia vystaveného pre ňu, vo vzťahu ku ktorému bolo plnené krátko po poskytnutí predmetnej pôžičky dlžníkovi, z jej účtu ako odberateľa vo výške viac ako 30.000,- eur (ešte viac ako predstavovala výška pôžičky) a vo vzťahu s výstavbou ktorého boli naznačené aj finančné toky zo strany dlžníka aj z darov jeho otca, že takéto jej konanie včítane toho, že objekt postavený na danom pozemku, má (opäť nevedno na základe čoho) aktuálne vlastniť otec žalovanej, skutočne nemalo žiadny súvis s podnikaním a záväzkami dlžníka, o ktorých by nevedela a že skutočne nešlo o ciele sa zbavovanie evidovaného majetku, ktorý by možno aj mohol patriť do BSM žalovanej a dlžníka, ktorú možnosť vychádzajúc z toho, čo je obsahom spisu, nemožno jednoznačne buď potvrdiť alebo vyvrátiť.

Z vyššie uvedeného súd uzatvára, že s ohľadom na dané súvislosti, obsah a dosah predmetného darovania na majetkovú sféru dlžníka, charakter jeho podnikania a ďalšie jeho možné záväzky, žalovaná v tomto konaní nepreukázala, že ako vtedajšia blízka osoba dlžníka, žijúca s ním v spoločnej domácnosti, skutočne vyvinula v čase, kedy došlo k uzavretiu darovacej zmluvy, reálnu aktivitu, aby ukracujúci úmysel dlžníka mohla spoznať (aby sa o ňom dozvedela) a že napriek takejto jej aktivite ukracujúci úmysel dlžníka nespoznala, teda že skutočne nezanedbala náležitú starostlivosť zo svojej strany poznať takýto úmysel.

Preto súd, majúc za preukázané naplnenie všetkých predpokladov vyžadovaných cit. ustanoveniami OZ pre úspešnú odporovateľnosť predmetnej darovacej zmluvy, žalobe v celom rozsahu vyhovel.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že priznal žalobkyni majúcej plný úspech vo veci, proti žalovanej právo na ich náhradu vo výške účelne vynaložených trov.

Dôvodne vzniknuté a súčasne uplatnené trovy žalobkyne predstavujú celkovo 531,74 eura a pozostávajú z trov právneho zastúpenia - 432,24 eura, konkrétne z tarifnej odmeny za 5 úkonov právnej služby - 1/ príprava a prevzatie zastúpenia 12.05.2014, 2/ písomné podanie na súd (žaloba) z 12.05.2014, 3/ účasť na pojednávaní dňa 28.10.2015, 4/ účasť na pojednávaní dňa 25.11.2015 a 5/ účasť na pojednávaní dňa 13.01.2016 (2 x 1 úkon á 61,85 eura + režijný paušál k nim po 8,04 eura - za úkony vykonané v r. 2014, 2 x 1 úkon á 64,53 eura + režijný paušál k nim po 8,39 eura - za úkony vykonané v r. 2015 a za 1 úkon z r. 2016 odmena vo výške 66,- eur + režijný paušál 8,58 eura + 20 % DPH z odmeny a režijného paušálu). Pri ich vyčíslení súd postupoval podľa § 18 ods. 1, 3 v spojení s § 9, § 11 ods. 1 písm. a), § 13a ods. 1 písm. a), c) a d), § 15 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v aktuálne účinnom znení. Zo zástupcom žalobkyne uplatnených trov súd nepriznal účtovanú odmenu za úkony - vyjadrenie z 29.07.2014 k vyjadreniu žalovaných a ani za odvolanie proti uzneseniu o prerušení konania, nakoľko oba tieto úkony súviseli s návrhom protistrany na prerušenie tohto konania, ohľadne ktorého bola žalobkyňa neúspešná. Navyše vyjadrenie k vyjadreniu žalovaných, ktoré nebolo súdom vyžiadané, neobsahovalo pokiaľ ide o vec samu uvedenie žiadnych nových skutočností k tým, ktoré žalobkyňa uviedla už v žalobe, teda ani z uvedeného pohľadu náklady spojené s týmto úkonom nepredstavujú účelne vynaložené trovy. Napokon súd nezohľadnil uplatnenú odmenu za úkon špecifikovaný ako „späťvzatie návrhu proti žalovanému 2/ z 19.11.2015, nakoľko daný procesný úkon zavinila výlučne žalobkyňa a tento sa netýkal žalovanej, ale smeroval výlučne voči pôvodnému žalovanému 2/. O trovách konania v pomere medzi žalobkyňou a uvedeným žalovaným súd už právoplatne rozhodol v uznesení zo 04.12.2015 č. k. 5C/53/2014-121, postupujúc pritom podľa § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p. tak, že priznal ich náhradu pôvodnému žalovanému 2/ voči žalobkyni.

Ďalšie trovy žalobkyne pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za podanú žalobu - 99,50 eura. Žalobkyni priznané trovy je žalovaná povinná s poukazom na § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť zástupcovi žalobkyne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O.s.p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O.s.p.).